

Áhugaverður álfakennari

Ég reyndi að hlaupa en gat það ekki. Fætturnir voru þungir sem blý. Ég horfði á hann nálgast og loks var hann kominn alveg upp að mér. „Nei“ öskraði ég. Skyndilega missti ég jafnvægið og datt á jörðina. Ég fann hvernig höfuðkúpan skall í bergið. Sársaukinn var svo mikill að mér sortnaði um augu. Þetta var hræðilegt, ég sá ekki neitt og mig svimaði rosalega.

Allt í einu heyrði ég rödd: „Katrín, Katrín“, röddin var reiðileg, „Katrín, ef þú kemur þér ekki upp af gólfinu á stundinni þá...“. Ég opnaði augun og leit í kringum mig. Kletturinn sem ég hafði legið á var horfinn og í staðinn lá ég á grágrænum gólfdukknum í skólastofunni. Lóa kennari stóð yfir mér og horfði reiðilega á mig. Hún starði beint í augun á mér en ég leit strax undan. Skólasystkini mín störfu öll á mig og sum þeirra voru staðin upp til að sjá betur. Höfuðverkurinn hafði dvínað svolítið en ég fann ennþá sáran verk í hnakkanum. Lóa var byrjuð á reiðilestrinum yfir mér en ég var ekki að hlusta á hana. Ég var að hugsa um drauminn sem mig hafði dreymt. Ég hafði staðið uppi á álfakletti og einhver álfur sem bjó í klettinum hafði ætlað að ráðast á mig.

Ég trúði á álfa og tröll og alls konar furðuverur en hinir krakkarnir stríddu mér á því. Þau sögðu að það væri barnalegt að trúa á svoleiðis rugl. Þeim fannst að þar sem ég væri 13 ára ætti ég ekki að trúa svoleiðis sögum. En ég veit betur. Ég hef séð ýmislegt sem annað fólk sér ekki eins og tröll og einhyrninga. Ég var svo niðursokkin í hugsanir mínar að ég tók varla eftir því þegar Lóa rykkti mér upp af gólfinu og ýtti mér á undan sér út úr stofunni.

Ég settist á bekkinn fyrir utan stofuna og undirbjó mig undir meiri reiðilestur. En hann kom ekki. Það fyrsta sem Lóa gerði var að setjast við hliðina á mér á bekkinn. Síðan sagði hún: „Er allt í lagi, þú ert eitthvað svo utan við þig, var þig kannski að dreyma eitthvað sérstakt?“. Ég horfði á hana í smá stund en ákvað svo að segja henni frá draumnum. Ég vissi að Lóa gat þagað yfir leyndarmálum og þess vegna sagði ég henni líka frá hæfileikum mínum, að ég gæti séð ýmislegt sem venjulegt fólk sér ekki. Hún kinkaði kolli og virtist skilja mig. Eftir stutta þögn sagði hún: „Þetta er í þriðja skipti á fjórum dögum, af hverju sofnaðu alltaf í tíma hjá mér? Þessir hæfileikar útskýra ekki þessa hegðun þína, sofnaðu kannski líka í tíma hjá öðrum kennurum?“ Ég horfði niðurlút á gólfið fyrir neðan mig en ákvað svo að segja henni sannleikann. Ég sagði henni að ég

hefði voða lítinn áhuga á námsefninu sem hún kenndi, hún væri ekki beint uppáhalds kennarinn minn og að ég hefði aldrei sofnað í tíma hjá öðrum kennara.

Lóa horfði á mig og ég reyndi að sjá á henni hvort hún væri móðguð en hún sýndi engin svipbrigði. Eftir nokkur vandræðaleg augnablik í algjörri þögn sagðist hún ætla að sýna mér svolítið en ég þyrfti að lofa að segja engum frá því. Ég lofaði því og þá sagði hún mér að standa upp og hugsa um allt það sem ég trúði á en væri ósannað að væri til. Mér fannst þetta frekar kjánalegt en gerði samt eins og hún sagði. Ég lokaði augunum til að ná betri einbeitingu og um leið og ég gerði það fann ég að Lóa tók í höndina á mér. Það fyrsta sem ég hugsaði um voru tröllin og jólasveinarnir þar sem ég hafði nokkrum sinnum séð jólasveinana og tröllið Grýlu koma labbandi niður Heklu. Svo hugsaði ég um englana og Guð og allt það fallega uppi í himnaríki þar sem ég hafði einu sinni farið í heimsókn til ömmu í draumi. Svo hugsaði ég auðvitað um álfana sem búa í klettunum. En um leið og ég hugsaði orðið álfur fann ég jörðina titra undir fótum mér.

Ég opnaði augun í flýti og leit á Lóu en hún virtist ekki hafa tekið eftir neinu. Þegar ég ætlaði að fara að spyrja hana út í þetta tók ég eftir því að það var orðið miklu bjartara heldur en inni í grámyglulegri skólabyggingunni. Ég leit í kringum mig og við mér blasti ótrúleg sjón. Við stóðum á fallegu engi og allt í kringum okkur voru blóm í öllum regnbogans litum. Sólin skein á himnum og í staðinn fyrir dökku skýin sem höfðu sveimað letilega yfir skólanum í morgun var kominn undurfagur regnbogi. Ég horfði agndofa í kringum mig. Alls staðar gaf að líta falleg hús, há tré, grænt gras eða tæra læki. „Velkomin til álfheima“ sagði Lóa brosandí.

Ég varð steinhissa. Ég hafði alltaf vitað að álfheimar væru til en ég hafði aldrei komið þangað og ég hafði sko alls ekki búist við því að koma þangað með hversdagslega, mennska umsjónarkennaranum mínum. Ég spurði Lóu hvers vegna hún væri með aðgang að álfheimum, sagði henni að ég hefði haldið að aðeins álfar gætu komið þangað inn. Þá sagði hún mér einfaldlega að hún væri álfur. Ég horfði efins á hana og reyndi að sjá hana fyrir mér með oddhvöss eyru og fjólublátt hár. Það gekk ekki vel. „En þú ert ekki með álfaeyru, ekki í kufli gerðum úr laufum eða í támjóum skóm. Það er bara ekkert sem bendir til þess að þú sért álfur“ sagði ég hneyksluð. Lóa sagði mér að það væri bara blekking,

álfar litu ekki þannig út og væru í rauninni bara eins og venjulegt fólk í útliti. Ég var ekki viss hvort ég trúði þessu en ákvað að gera tilraun til þess. „Ég er álfur en vinnan mín er að vera kennari í mannheimum af því að það er starfið sem mig hefur alltaf dreymt um“ útskýrði Lóa. Hún útskýrði fyrir mér að líf álfa væri alltaf skemmtilegt og þess vegna gerðu þeir bara það sem þeir vildu. Hún útskýrði þetta allt fyrir mér og smám saman fór ég að skilja þetta allt saman.

Síðan bauð Lóa mér að sýna mér álfheima og ég þáði það. Álfheimar voru ótrúlegir! Þeir voru ennþá fallegri og ævintýrlegri en ég hafði nokkurn tíma getað ímyndað mér. Eftir nokkurra klukkustunda göngu um álfheima sagði Lóa að líklega væri best að við myndum koma okkur aftur í mannheima. Ég hafði skemmt mér svo vel að ég hafði algjörlega steingleymt mannheimum. Ég varð strax áhyggjufull og ímyndaði mér foreldra mína út um allt að leita að mér og alla krakkana sitjandi í skólastofunni að bíða eftir okkur. Ég sagði Lóu frá áhyggjum mínum en hún sagði að ég þyrfti ekki að hafa neinar áhyggjur. „Í mannheimum líður tíminn miklu hægar en í álfheimum. Einn klukkutími í álfheimum er eins og ein mínúta í mannheimum, fyrir krökkunum erum við bara búin að vera í burtu í nokkrar mínútur“ sagði Lóa.

Þegar við vorum komin á engið þar sem við höfðum birst fyrir um daginn gerðum við alveg eins og þegar við komum nema við hugsuðum um menn í staðin fyrir álfa. Titringurinn kom aftur en í þetta skipti var ég viðbúin svo að mér brá ekki eins mikið og í fyrra skiptið. Þegar ég opnaði augun vorum við komnar aftur á ganginn fyrir utan stofuna mína í skólanum.

Áður en við fórum inn í stofuna bað ég Lóu um að lofa mér því að ég mætti koma aftur í heimsókn til álfheima. Hún samþykkti það með því skilyrði að ég stæði líka við loforðið um að segja engum það sem ég sá. Þegar Lóa sneri sér við og opnaði dyrnar að skólastofunni, virti ég hana aðeins fyrir mér. Álit mitt á henni hafði algjörlega breyst og mér fannst hún allt í einu falleg. Mér var hugsað til orðtaks sem hún kenndi okkur einu sinni: „Ekki dæma bókina eftir kápunni“ og mér fannst Lóa vera lifandi dæmi um það. Áður hafði ég dæmt hana algjörlega út frá því hvernig hún leit út en núna sá ég hvað hún var raunverulega falleg og skemmtileg. Þegar ég hugsaði nánar út í það gætu hinir kennararnir allt eins verið álfar, ég hafði bara dæmt þá út frá því hvernig þeir

litu út en ekki hugsað út í það hvað þeir gerðu í frítíma sínum. Kannski voru allir kennararnir mínir bara ótrúlega skemmtilegir, ég myndi ekki komast að því öðruvísi en að kynnast þeim.

Ég hrökk upp úr þessum hugsunum mínum þegar ég heyrði lætin í krökkunum inni í skólastofunni. Þau voru að rífast en eins og Lóa sagði sýndu þau engin ummerki um að hafa beðið lengi eftir okkur. Ég settist í sætið mitt og einhver spurði Lóa hvort að hún hefði skammað mig nóg til þess að ég myndi ekki sofna aftur í tíma. Lóa brosti til mín og sagði að þetta myndi ekki endurtaka sig. Ég brosti til hennar á móti því ég vissi að þetta var rétt hjá henni, ég myndi svo sannarlega aldrei sofna aftur í tíma hjá álfakennaranum mínum.